

Beste medeparochianen,
broeders en zusters,

In het evangelie van vandaag hoorden wij
een oproep van Johannes de Doper
om ons te bekeren:

‘Bekeert u, want het Rijk der hemelen is nabij.’

Ik weet niet hoe u deze woorden ervaart,
maar dit zijn woorden

die wij in onze tijd niet meer zo gewend zijn.

Ze kinken ons nu nogal heftig in de oren:

'Bekeert u!'

Voor ons klinkt dat bijna als:

'Waar bemoei je je mee!'

En dan is de kans groot

dat wij bij het horen van die woorden dichtklappen

en er helemaal niets meer van Gods woord

tot ons doordringt!

Weet u, ik denk namelijk dat wij vaak ook
beschadigde mensen zijn.

Dus niet op de eerste plaats mensen,

die bekering nodig hebben,

maar vooral ook mensen

die genezing of bemoediging nodig hebben.

Vaak ook innerlijk genezing,

soms ook voor ervaringen of teleurstellingen

uit de vroegste jaren van ons leven.

Ervaringen die we ons nauwelijks meer bewust zijn,

maar die toch onbewust

ons gedrag van nu nog kunnen beïnvloeden.

Ik heb twee weken geleden een retraite mogen geven
in een klooster in Sittard.

Een retraite georganiseerd door de

Katholieke Charismatische Vernieuwing.

Dat is een beweging binnen de katholieke kerk
die vooral het accent legt
op het werk van de Heilige Geest, Gods liefde.
En ik mocht daar als priester aan meewerken.
Heerlijk!

Maar de mensen die daar naar toe komen
zijn vaak inderdaad mensen, die beschadigd zijn
en die op zoek zijn naar genezing en bevrijding.
Bij sommigen was bijvoorbeeld hun relatie vastgelopen.
Anderen waren boos op God
omdat hun leven anders was verlopen
dan zij hadden verwacht.
En zo had ieder zijn eigen teleurstellingen
of verwondingen.
Moet je dan zeggen:
'Bekeert u, want het koninkrijk der hemelen is nabij?'

In dat weekend was er zaterdagnacht
gelegenheid voor aanbidding.
Dat wil zeggen, iedereen ging gewoon naar bed.
Maar de kapel bleef open.
En in die kapel was een mooie monstrans geplaatst,
met daarin een grote witte hostie.
U kent dat misschien nog wel van vroeger.
En zo kon je, als je wilde,
's nachts een tijdje rustig bij de Heer verblijven.

Nou, ik werd om twee uur 's nacht wakker.
En zo maakte ik mij gereed
om in alle rust naar de kapel te gaan.
Maar ik voelde me koud.
Ja, dat heb je wel eens
als je zo midden in de nacht
ineens uit je bed opstaat!
Maar in die kapel zag ik toen ook,
vlak bij de monstrans,
een prachtig mooi kruisbeeld.
Een groot kruisbeeld, met daaraan Jezus.

En ik dacht heel eenvoudig:
'Ach Jezus, misschien bent U ook wel koud,
bij al het verdriet,
dat U vandaag van zo veel mensen van ons
hebt gehoord.'

Want, weet u, bij al dat verdriet
staat Jezus niet met een opgeheven vingertje:
'Dit deed je fout en dat deed je fout!'
Nee. Bij al dat verdriet
voelt Jezus zich ook verdrietig.
Koud!
Hij voelt met ons mee.
Wist u dat Jezus ook wel eens huilt,
zoals we dat op verschillende plaatsen
in de evangelies kunnen lezen!

Misschien mag ik u eens
een heel eenvoudig voorbeeldje geven van lijden,
dat we allemaal wel ergens zullen herkennen.
En iets dat Jezus ook meemaakte in zijn leven
in de lijdensweek, de week van Goede Vrijdag.
De mensen moesten toen kiezen:
Pilatus vroeg: 'Moet ik Jezus vrijlaten of Barnabas?'
En wat riepen de mensen:
'Barnabas moet vrij!
En Jezus moet gekruisigd worden.'
Hoe denkt u dat Jezus zich toen voelde?
Jezus, die zoveel mensen had genezen,
die een en al goedheid was.
En nu kozen de mensen toch
voor Barnabas, een misdadiger!
Hoe zal Jezus zich toen gevoeld hebben?

Maar misschien heeft u dat ook wel eens meegemaakt,
dat de mensen liever een ander kozen,
dan u.
Misschien wel in uw jongste jaren!

Dat u werd overgeslagen of niet meegeteld.
Dat kan een hele diepe pijn zijn.
En als u dan nu in een winkel,
gewoon eens een keer wordt overgeslagen,
misschien wel gewoon door een vergissing,
of in een restaurant buiten op een druk terras
even over het hoofd wordt gezien,
dan kan er toch ineens een hele heftige reactie ontstaan.
Zo heftig dat je er bijna zelf versted van staat!
Waarom raakt mij dat zo diep!

Nou, misschien komt dat dan toch
omdat dan een diepe pijn van vroeger
opnieuw wordt aangeraakt!
En dan kun je wel zeggen:
'Ach, ik moet niet zo kinderachtig zijn.'
En je drukt die pijn zo snel mogelijk weer weg.
Maar als je eerlijk bent moet je toegeven
dat daaronder blijkbaar nog
een hele diepe pijn zit, die nog niet is genezen.
De pijn om overgeslagen te worden.
Om niet meegeteld te worden.

Maar die diepe pijn kan Jezus ook nu nog genezen.
En daarvoor wilde Jezus dat zelf ook allemaal meemaken.
Daarvoor hing Hij daar op dat kruis op Golgotha.
Om mee te voelen met ons.
Nogmaals, niet om ons te veroordelen.
Maar juist om die pijn met ons mee te voelen,
en zo onze pijn te delen en te verlichten:
te genezen!

Weet u, dat is voor mij ook bekering:
Niet alleen stoppen met zondige praktijken.
Maar ook je pijnen aan de Heer geven
En er niet in je eentje mee door blijven lopen of wegstoppen.
De Heer wil zo graag ook onze diepste pijnen genezen.
En dan komt er vrede.